

РЕШЕНИЕ

№ 106

гр. Шумен, 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, XI-И СЪСТАВ (Н), в публично заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ростислава Янк. Георгиева

при участието на секретаря И.Й.Д.
като разгледа докладваното от Ростислава Янк. Георгиева Административно наказателно дело № 20233630201477 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Обжалван е електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система серия К, №5693685 от 22.03.2022 год., издаден от ОД на МВР – Шумен, с който на Я. В. Г., с ЕГН*****, с постоянен адрес: ***** е наложено административно наказание “глоба” в размер на 600 /шестстотин/ лева на основание чл.189, ал.4, във вр. с чл.182, ал.1, т.5 от ЗДвП. Жалбоподателят моли съда да постанови решение, с което да отмени електронния фиш.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с упълномощен представител, като поддържат жалбата и излагат допълнителни мотиви в подкрепа на направеното искане.

Процесуалният представител на ОД на МВР – гр.Шумен - административно-наказващ орган, издал наказателното постановление, призован съгласно императивната разпоредба на чл.61, ал.1 от ЗАНН в съдебно заседание оспорва жалбата и моли издадения електронен фиш да бъде потвърден изцяло.

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН от надлежна страна, отговаря на изискванията на чл.84 от ЗАНН, във вр. с чл.320 от НПК, поради което се явява процесуално **допустима**.

Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, поради следните правни съображения:

ШРС, след като взе в предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

На 22.03.2022 год. около 11.56 ч. жалбоподателят управлявал лек автомобил марка „Фиат Пунто“ с рег.№Н7259КА, като се движел в с.Радко Димитриево, по ул.“Бургаско шосе“ в посока към гр.Бургас. Поради движението си с превишена скорост автомобилът бил заснет с автоматизирано техническо средство – мобилна радарна система за контрол на скоростта на МПС „ARH CAM S1“ №11743СЗ. При ограничение на скоростта на движение в населено място до 50 км/час., автомобилът се движел със скорост от 92 км/ч. Впоследствие, след установяване собствеността на автомобила на жалбоподателя Я. В. Г., с ЕГН*****, с постоянен адрес: ***** е наложено административно наказание “глоба” в размер на 600 /шестстотин/ лева на основание чл.189, ал.4, във вр. с чл.182, ал.1, т.5 от ЗДвП.

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от всички събрани по делото писмени и гласни доказателства и по-конкретно от разпита на свидетелите С. Н. Х. и И.Х.И., както и от присъединените на основание чл.283 от НПК писмени доказателства.

При преценка на събраните гласни доказателства съдът намира, че напълно следва да бъдат кредитирани показанията на свидетеля С. Н. Х., доколкото същият е работил лично с техническото средство, засичащо и записващо скоростта на движение на автомобилите и показанията му почиват на неговите преки и непосредствени впечатления за фактите, за които свидетелства. В същото време показанията му са непротиворечиви, последователни и кореспондират с останалия събран по делото доказателствен материал.

По отношение показанията на свидетеля И.Х.И. съдът намира, че също следва да бъдат кредитирани, доколкото последният е пътувал в автомобила на жалбоподателя и свидетелства за фактите, които пряко е възприел по време на движение на автомобила по посочения пътен участък.

При така установената фактическа обстановка съдът приема, от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗДвП допустимата скорост на движение в населени места е 50 км/ч., а съгласно ал.2 на същата разпоредба, когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал.1, това се сигнализира с пътен знак. Безспорно установено по делото е, че на посочената дата – 22.03.2022 год. в 11.56 часа лек автомобил марка „Фиат Пунто“ с рег.№Н7259КА се е движел в с.Радко Димитриево, по ул.“Бургаско шосе“, в посока към гр.Бургас, като посоченият пътен участък е в рамките на населено място, поради което ограничението на скоростта за движение е била до 50 км/ч. В същото време от материалите по делото се установява по безспорен начин, че автомобилът е бил управляван от жалбоподателя и че същият се е движил със скорост 92 километра в час. Съгласно разпоредбата на чл.165, ал.2, т.6 и т.7 от ЗДвП, нарушенията на скоростта се установяват с техническо средство или

системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и/или регистрационния номер на моторното превозно средство. От материалите по делото се установява, че в настоящия случай нарушението е било заснето с автоматизирано техническо средство – мобилна радарна система ARHCAMS1 №11743C3. Системата е заснела и записала скорост на движение на автомобила 95 км/ч., като след приспадане на допустимото отклонение поради грешка в измерването, същата следва да се счита 92 км/ч. По делото като писмено доказателство са представени ксерокопия на снимки, изготвени чрез системата за видеоконтрол, от които става ясно, че посочената скорост е била засечена на 22.03.2022 год. в 11.56 часа, както и че регистрационния номер на моторното превозно средство, движещо се с посочената скорост е Н7259КА. Доколкото посочените снимки са изготвени със система, заснемаща и записваща датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, то същите се явяват веществено доказателство по смисъла на чл.189, ал.15 от ЗДвП.

Съдът не споделя твърденията, изложени в съдебно заседание от страна на жалбоподателя и процесуалния му представител, че деянието не е било осъществено от субективна страна, доколкото поради липса на табела за навлизане в с.Радко Димитриево водачът не е разбрал, че се движи в населено място. Действително от разпита в съдебно заседание на свидетеля И.Х.И. се установява, че управлението от Г. автомобил е идвал от с.Салманово, след което по ул.“Бургаско шосе“ в с.Радко Димитриево се е насочил към с.Ивански, като се е движел в посока гр.Бургас. Както става ясно от събраните по делото писмени доказателства и по-конкретно от изисканите справки от АПИ, Областно пътно управление-Шумен не се установява наличие на табела за навлизане в населено място на разклона от с.Салманово. В същото време обаче от материалите по делото и по-конкретно от приложения снимков материал се установява, че от лявата страна на ул.“Бургаско шосе“ се намират множество жилищни и други сгради, като автоматизираното средство за измерване на скоростта е било поставено именно в самото населено място, а автомобилът на жалбоподателя е бил заснет при преминаването му покрай него на разстояние от 115 м., преди табелата за край на населено място /с.Радко Димитриево/. Следователно с оглед вида на пътя и наличието на жилищни и други сгради жалбоподателят е бил наясно, че най-вероятно се намира в населено място. Още повече, че същият е с постоянна адресна регистрация на територията на област Шумен, като осъществява дейност, като таксиметров шофьор, което само по себе си също предполага познаване на основните пътни артерии в областта. В този смисъл с оглед твърдението на защитата на жалбоподателя относно липса на "умисъл" от негова страна за извършване на посоченото административно нарушение, следва да се отбележи, че съгласно чл.7, ал.1 от ЗАНН "Деянието, обявено за административно нарушение, е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо", а съгласно чл.7, ал.2 от ЗАНН "Непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи". В случая дори да приемем, че липсва умисъл, е налице "виновно" извършено непредпазливо деяние, фактически под формата на "небрежност", доколкото жалбоподателят с оглед наличието на множество жилищни сгради е могъл да предположи, че се намира в рамките на населено място, респективно дори да

приемем, че не е предвиждал настъпването на общественно-опасните последици /нарушение на правилата и ограничението на скоростта/, е бил длъжен и е могъл да ги предвиди – чл.11, ал.3, пр.1-во от НК, във вр. с чл.11 от ЗАНН.

С оглед на изложеното се налага извода, че жалбоподателят, движейки се със скорост от 92 км./ч в рамките на населено място при ограничение на скоростта от 50 км./ч е осъществил от обективна и субективна страна състава на описаното в електронния фиш нарушение.

С оглед на изложеното се налага извода, че наказващият орган правилно е издирил и посочил законовата разпоредба, която е била нарушена виновно, а именно чл.21, ал.1 от ЗДвП. За посоченото нарушение административно-наказателната разпоредба на чл.182, ал.1, т.5 от ЗДвП предвижда за водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, при превишаване над 40 км./ч - глоба в размер на 600 лева, поради което се налага извода, че административно-наказващият орган правилно е издирил съответната санкционна разпоредба, като е наложил на жалбоподателя санкция в нейни абсолютен размер.

Водим от горното, съдът намира, че обжалваният електронен фиш се явява правилен и законосъобразен и следва да бъде потвърден изцяло, а жалбата - да бъде оставена без уважение.

Предвид изхода на делото и обстоятелството, че от страна на административно-наказващия орган е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът съобрази обстоятелството, че съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 от ЗАНН, в съдебните производства по обжалване на наказателно постановление страните имат право на разноски по реда на АПК. Според нормата на чл.143, ал.3 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването, както е в процесния случай, тези разноски следва да се възложат в тежест на подателя на жалбата. Относно размера на разносните разпоредбата на чл.63д, ал.3 от ЗАНН предвижда, че в полза на юридически лица, които са били защитавани от юрисконсулт /каквто е настоящия случай/, се присъжда възнаграждение в определен от съда размер, който не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ /ЗПП/. В тази връзка съдът, като съобрази посочената разпоредба, както и обстоятелството, че настоящото производство не се отличава с фактическа и правна сложност, намира, че размера на юрисконсултското възнаграждение следва да бъде в размер на 80 лева.

С оглед изхода на делото на жалбоподателя разноски не се дължат.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система серия К, №5693685 от 22.03.2022 год.,

издаден от ОД на МВР – Шумен, с който на Я. В. Г., с ЕГН*****, с постоянен адрес: ***** е наложено административно наказание “глоба” в размер на 600 /шестстотин/ лева на основание чл.189, ал.4, във вр. с чл.182, ал.1, т.5 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Я. В. Г., с ЕГН*****, с постоянен адрес: ***** да заплати на ОД на МВР - Шумен сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, определено на основание разпоредбата на чл.37, ал.1 от ЗПП, във вр. с чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Шуменския административен съд в 14-дневен срок от съобщаване на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____